

riets konstitutionelle Pligt at gjøre det, men et Ministerium kan ikke sige: Kongen har ladet os fratræde. Det er ikke Kongen, som paa denne Maade lader Ministeriet fratræde, thi dets Fratrædelse kontraheres af dets Efterfølgere, og disse bære Ansvarer derfor. Ege overfor, hvad der blev gjort gjældende af den ærede Finantsminister, vil jeg hælde, at enten Ministeriet bliver eller ikke, er det Ministrene, der ere ansvarlige for Handlingen, og det kan paa ingen Maade sige den ind under Kongen. Man fremstiller i Almindelighed Sagen saaledes, som om den Handling at udværne Ministre, var et særligt Prærogativ, hvorved Kongen personlig trådte til og personlig greb ind, men jeg hænder overfor denne Betragtning, at den ministerielle Ansvarlighed ogsaa i dette Tilfælde kommer til sin Gylldighed, og maa tages med. Om de engelske Forhold, som den ærede Minister omtalte, er der yttret Udskilligt, og jeg kan ikke Andet end underskrive den almindelige Dom, som er udtalt vedom, nemlig at de engelske Forhold ikke saaledes kunne overføres paa danske Forhold, baade fordi hele Udviklingen i England har været anderledes, og fordi England overhovedet er et aristokratisk Land, men Danmark ikke, fordi Englands Forsatning er aristokratisk, men Danmarks ikke. Selv om man imidlertid ser bort derfra, var der forskellige Punkter i Ministerens Betragtning, som ikke vare rigtige, og deriblandt skal jeg fremhæve den Besynderlighed, han omtalte, at det parlamentariske System i England havde været 600 Aar om at udvikle sig. Uagtet jeg ikke er saa lærd med Hensyn til den engelske Forsatnings-historie, som den ærede Finantsminister sikkert er, skal jeg dog tillade mig at oplyse, at den engelske parlamentariske Udvikling, efter hvad jeg veed, begyndte for omtrent 250 Aar siden og endte for omtrent 200 Aar siden. Der brugtes noget over et halvt Aarhundrede dertil, men ikke længere. Den begyndte under Stuarterne 1620, og endte 1689; længere varede denne Udvikling ikke, og det er en aldeles selvsagt historisk Fremstilling af Sagen, at den skulde have været i 600 Aar. Der er selvsagt, efter at det 1689 var bleven slaaet fast, at der i England var et parlamentarisk System, foregaaet en Udvikling der, men det parlamentariske Systems Tilblivelses Historie hører ikke med dertil; det er Virkningerne af det tilblivne parlamentariske System i England, som falder i den Tid. Fremstillingen af en anden Tildragelse i England, der blev givet af den ærede Finantsminister, maa jeg ogsaa tillade mig at modsig, det er den Fremstilling, han gav af den seneste Ministerkrise i England. Han fremstillede denne, som om den var en begyndende Ytring af et nyt System, af Noget, der egentlig stod i Modstrid med det parlamentariske System; men det var den ikke. Den Ministerkrise, der nylig fandt Sted i England, foregik paa den Maade, at et Flertal i Un-

derhuset stemte imod den daværende Regjering. Som Følge deraf nedlagde denne sine Mandater; men det viste sig da, at det Flertal, som dengang stemte imod den daværende Regjering, ikke var noget parlamentarisk Flertal. Det var hverken noget sammenluttet Parti eller nogen Koalition, som det kaldes i England, eller nogen saadan Forening af Partier, som kunde have indgaaet Overenskomst om at tage Magten paa de og de indbyrdes aftalte Betingelser. Der er to Maader, hvorpaa et parlamentarisk Ministerflertal kan foregaa i England, men ingen af dem var tilfælde denne Gang, og Forenen for Oppositionen var ikke i Stand til at danne en ny Regjering, fordi han, da det kom til Stykket, ikke havde noget Flertal at støtte sig til. Det, som foregik i England for et Par Maanedes siden, var det Samme som det, der foregik her for 3 Aar siden. Den daværende Regjering blev overstemt i et Spørgsmaal, den havde gjort til et Kabinetsspørgsmaal, af et Flertal, som ikke var noget parlamentarisk Flertal. Det kunde være blevet til et parlamentarisk Flertal, dersom de Bestanddele, hvoraf det bestod, havde sluttet en Overenskomst om de Betingelser, under hvilke det kunde paatage sig Dannelsen af en Regjering. Det er bekendt, at den, der forhindrede dette, var det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen). Det er hans første politiske Bedrift — maa jeg bemærke — at han forhindrede dette, og han har siden den Tid, som bekendt, ikke af ladt fra at bebrejde dem, som ere vedblevne at gaa den Vej, ind paa hvilken han gjorde et Hane-tjeb, at de ikke gaa saa vidt som han. Dette skal jeg imidlertid gaa bort fra. Det ærede Ministerium, der da blev dannet som Følge af den omtalte Afstemning i Folkethinget i 1870, blev ikke dannet paa nogen parlamentarisk Maade. Dersom det daværende Ministerium havde villet vedblive, vilde der ikke efter parlamentariske Regler paa Grund af denne Afstemning have været Noget til Hinder derfor, naar det havde vist sig, at det Flertal, i for hvis Afstemning det veg, ikke havde været i Stand til at danne et Ministerium, som havde haft Flertallet i Thinget, og dette viste sig umiddelbart derefter. Derimod var det rigtignok en paafaldende Omstændighed, at det Ministerium, som den Gang blev dannet, ikke optog noget andet Element i sig, der stod det Flertal, for hvis Afstemning det forrige Ministerium var veget, nær end Konseilspræsidenten. Det er vel allerede Noget, at Konseilspræsidenten staaer Flertallet nær, men der er dog en Forskiel paa Betydningen deraf. Det betror paa hvilken Betydning Konseilspræsidenten har i Ministeriet, men uagtet de udmærkede Egenstaber, den høttærede Konseilspræsident besidder, og som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) saa fuldkommen klart fremhævede i Formiddag, tror jeg dog egenlig ikke, det er den ærede Konseilspræsident, som giver dette Ministerium sit Præg. Det